

Hồi thứ 3

Mị Nương trở lại Hoàng cung

Vua Thái Tôn băng hà vào ngày 26 tháng 5.

Tin này được giữ kín cho tới khi các biện pháp an toàn được thi hành triệt để. Cao Tôn được hộ giá về triều.

Bốn ngự ngự lâm quân được đặt ở dọc đường để chờ đưa linh cửu về kinh đô. Ba ngày sau, linh cửu mới được đem về đặt tại điện Thái Ất.

Mọi việc đều êm xuôi.

Ngày mồng một tháng sáu, Vua Cao Tôn làm lễ đăng quang.

Mãi tới tháng tám thì hài vua Thái Tôn mới được an táng.

Mấy ngày sau khi vua Thái Tôn mất, hơn mười công nương đã từng hầu hạ Vua được đưa tới chùa Hưng Long để làm lễ xuống tóc.

Nàng Võ Mị Nương cũng ở trong số này.

Suốt mấy đêm làm lễ cầu siêu cho Thái Tôn.

Mị Nương được cử hầu hạ Cao Tôn.

Căn phòng đặt linh cửu Thái Tôn chỉ lờ mờ trong ánh sáng bạch lạp, mùi hương trầm toả ra xức nức.

Thế là hai người có nhiều dịp tâm sự riêng với nhau.

Cao Tôn phải túc trực bên quan tài, còn Mị Nương lâu lâu vào dâng trà, hay thay Vua thức canh những khi Vua mệt.

Trong thời gian này, quả thực Mị Nương giúp đỡ Vua và Hoàng hậu rất nhiều.

Người ta nhận thấy rằng khi mọi người khóc thì nàng là người khóc thảm thiết hơn hết.

Vua Cao Tôn đã lợi dụng những lúc chỉ có riêng hai người trong phòng để nói chuyện với Mị Nương.

Vua nói:

- Thế là nàng sắp lìa bỏ ta.

Mị Nương đau đớn trả lời:

- Thiếp đâu có muốn xa Bệ Hạ, nhưng biết làm sao bây giờ? Bệ Hạ và thiếp sẽ phải mỗi người một ngã. Thiếp chẳng hy vọng gì còn có cơ hội đặt chân vào nơi thâm cung nữa, nhưng lòng thiếp vẫn để trong cung muôn đời không thay đổi.

Nàng không muốn lia ta thật chứ?

- Bệ Hạ không tin sao? Thiếp vẫn ước ao tình thế không éo le như thế này để thiếp có thể hầu hạ bên Bệ Hạ. Nhưng đó chỉ là ước mơ hảo huyền. Thiếp chỉ còn biết mong sao Bệ Hạ đừng quên thiếp là

thiếp toại nguyện lắm rồi.

- Quên nàng ư? Điều đó không thể có đâu.

- Thiếp biết Bệ Hạ không đành tâm.

Thình thoảng xin Bệ Hạ ghé lại để thiếp được thấy long nhan Bệ Hạ nhé. Còn về phần thiếp, đời thiếp như thế kể như đã hết.

- Nàng đừng nói vậy, nàng còn trẻ lắm.

- Đã vào đến đây thì trẻ hay không cũng thế thôi.

- Tình cảnh nàng tuyệt vọng như vậy sao?

- Chẳng lẽ thiếp nói sai?

Cao Tôn yên lặng.

Mị Nương nhìn Vua trong giây lát rồi nói:

- Dù Bệ Hạ là đấng Thiên Tử. Bệ Hạ cũng không thể làm gì hơn !

- Thật vậy sao? Sao ta lại không làm được?

- Bệ hạ đừng làm những chuyện điên rồ. Thiếp chỉ xin Bệ Hạ hãy tưởng nhớ đến mà tới thăm. Thiếp muốn được gặp lại Bệ Hạ.

- Được, trăm hứa.

Đó là lần cuối cùng hai người gặp riêng nhau.

Mấy ngày kế tiếp Cao Tôn bận rộn lo việc ma chay.

Xung quanh Vua lúc nào cũng đầy những triều thần và nội thị.

Mị Nương đã bắt đầu tỏ ra là một người nhiều thủ đoạn. Nếu là người đàn bà khác bị Vua gửi vào chùa thì chỉ biết than trời trách đất, rồi an phận tu hành. Nhưng Mị Nương đã hành động. Chính điểm khác người đó đã đưa nàng tới chỗ thao túng thiên hạ sau này. Nàng biết nếu muốn thành công, nàng phải có một người giúp đỡ đặc lực và phải duy trì liên lạc với nội cung. Vì vậy trước khi rời cung, nàng thu góp đồ đạc, rồi đem những món trang sức quý giá phân phát cho đám thị tì. Riêng Lan Anh, người tì nữ riêng của nàng. Nàng đã tặng một chiếc nhẫn hồng ngọc rất lớn, một chiếc áo lông chồn và ba rương đầy lụa là gấm vóc đặc biệt. Nàng còn đem tặng Vương phi một chiếc nhẫn ngọc bích thật lớn và sáng khác thường.

Nàng nói với Vương phi:

- Xin tặng Phu nhân chiếc nhẫn này để tỏ lòng kính mến của tôi đối với Phu nhân và để đánh dấu nhưng ngày tôi được sống vui vẻ bên Phu nhân.

- Công nương đừng làm thế. Hãy giữ lấy mà dùng.

- Đồ trang sức đối với tôi đâu còn giá trị gì nữa. Phu nhân đã đối với tôi rất tử tế, xin Phu nhân hãy nhận để nhớ tới lòng thành của tôi.

- Công nương tặng Triệu Phi vật gì?

- Tôi không tặng gì hết. Tôi chỉ mến có mình Phu nhân.

- Chúng ta không gặp lại nữa sao?

- Nếu muốn, thì Phu nhân ghé lại chùa Hưng Long. Tôi không thể về cung thăm phu nhân được, nhưng Phu nhân có thể tới đó gặp tôi. Tôi rất mong được Phu nhân tới viếng.

Đưa tay chỉ tì nữ Lan Anh, nàng tiếp:

- Lan Anh la đứa tớ tận tâm nhất của tôi. Xin Phu nhân thấu dụng nó. Nó rất trung thành, có thể tin cậy được. Nếu Phu nhân cần một người tâm phúc thì nó rất xứng đáng.

Trong những ngày kế tiếp, Lan Anh thường tới chùa gặp Mị Nương để chuyển lời thăm hỏi và quà biếu của Vương phi, nhưng mục đích chính là để báo cáo với nàng những tin tức trong cung.

Qua sự trung gian của Lan Anh, Mị Nương theo dõi mọi biến chuyển trong cung. Nàng biết Vương phi hiện đã là Hoàng hậu và đang gặp rắc rối: Hoàng hậu không có con trai. Theo lời khuyên của các lão thần, Hoàng hậu đem Lý Trung, con của một cung tần về nuôi và lập làm Thái tử.

Trong khi đó vua Cao Tôn tối ngày miệt mài bên Tây cung với Triệu phi. Vua đã mê đắm người đàn bà lẳng lơ nhưng khôn ngoan và khéo léo này. Nàng rất tinh ranh, hoạt bát và biết chiều chuộng. Nàng dám làm những việc mà một người đàn bà nét na, đàng hoàng không dám làm hoặc nghĩ tới. Hoàng hậu quả không phải là đối thủ của nàng. Mỗi khi hai người nói chuyện với nhau là một lần Hoàng hậu bị nàng dẫn cho nghẹt họng.

Thế là vua Cao Tôn bắt đầu nghe hai người than phiền về nhau. Vua được nếm mùi sống với hai người đàn bà ganh ghét, hằn học nhau; luôn luôn vua phải tìm cách dàn xếp cho ổn thoả.

Qua cử chỉ của Cao Tôn, Vương hậu thấy rõ Vua càng ngày càng lạnh nhạt với mình.

Tới ngày giỗ Thái Tôn, một buổi lễ được tổ chức long trọng tại chùa Hưng Long.

Vương hậu mời Vua đi dự lễ. Vua rất hân hoan nhận lời.

Hai người mang tì nữ Lan Anh theo, và trong suốt quãng đường từ cung ra tới chùa, hai người không nói với nhau một lời nào.

Cuộc thăm viếng của Vua được thông báo trước nên các ni cô trong chùa đều xô nhau. Họ mặc đồng phục màu nâu thâm và

xếp hàng tại đại điện để chờ đón đoàn người trong hoàng gia. Bộ quần áo tu hành vẫn không dấu được vẻ trẻ đẹp của một số ni cô.

Cao Tôn biết mặt nhiều người từ hồi họ còn ở trong cung. Khi họ quỳ xuống để tiếp đón.

Vua truyền tất cả đứng dậy và cho phép họ ngồi.

Lan Anh chạy tới hàn huyên cùng với Mị Nương. Sau đó là Hoàng hậu rồi tới Vua cũng bước lại hỏi thăm nàng.

Mị Nương chào họ mà nước mắt tuôn rơi.

Trong khi Vua và Hoàng hậu đi một vòng để thăm hỏi vị nữ ni trụ trì và các người quen.

Lan Anh kéo Mị Nương ra ngoài rồi kể cho nàng nghe những dự tính của Vương hậu. Bà đang tìm cách đưa Mị Nương trở về cung, là muốn dùng một con rắn độc để trị một con rắn độc, mượn tay Mị Nương để trừ khử Triệu phi. Mị Nương sẽ ăn đứt Triệu phi. Cao Tôn không hay biết gì về mưu toan này.

Sau lễ dâng hương và cầu siêu, Vua và Hoàng hậu được mời vãng cảnh chùa. Rồi một tiệc chay được dọn ra để mời Vua. Đặc biệt là khi dự tiệc, Mị Nương được phép ngồi cùng bàn với Vua và Hoàng hậu.

Trong khi ăn uống, Hoàng hậu hoạt bát khác hẳn ngày thường. Bà luôn luôn đưa đẩy câu chuyện để bàn tiệc được vui vẻ.

Trái lại, Mị Nương giữ vẻ tư lự và rất ít nói. Sau khi được Lan Anh cho biết tin, nàng mãi mê suy tính, tâm hồn như để đâu đâu. Nàng chỉ dâng bánh cho vua có một lần, ánh mắt hai người thoáng gặp nhau.

Trước khi trở về cung, Hoàng hậu nói thầm với Mị Nương hãy chờ một vài ngày sẽ có tin vui.

Trong khi ngồi trên xe, Hoàng hậu nói với Vua:

- Mị Nương buồn lắm, thiếp muốn tìm cách giúp nàng. Vả lại thiếp cũng cần có nàng để bầu bạn. Thiếp định mang nàng về cung.

Vua có vẻ nghi ngờ:

- Thái hậu muốn vậy thật sao?

- Dĩ nhiên thiếp muốn thật.

- Vây dễ lắm. Chỉ việc phái một chiếc xe đón nàng, nói là cần có nàng để lo việc tế tự trong cung.

Cao Tôn không dấu được nỗi vui mừng.

Đây chính là điều Vua hằng nóng lòng mong đợi. Vua không ngờ chính Hoàng hậu lại làm cho điều mơ ước này thành sự thật một cách dễ dàng như vậy. Mị Nương lại sẽ về cung để sớm hôm kề cận bên Vua.

- Ý kiến của ái hậu thật tuyệt diệu.
- Ngày mai trẫm sẽ cho người đón nàng về.

Vua cảm thấy một cái gì bất ngờ thích thú sắp xảy đến cho mình. Ngày mai sao mà lâu thế !

- Bệ Hạ mừng lắm nhỉ?
- Phải, trẫm mừng lắm. Ái hậu sẽ không ghen chứ?
- Thiếp sẽ không ghen đâu, bệ hạ đừng lo.

Tối hôm đó, Vương hậu nói với Vua:

- Chắc Bệ Hạ cho rằng thiếp ghen với Triệu phi? Thực ra thiếp không ghen. Thiếp không phải là người hẹp lượng. Là vua, Bệ Hạ được quyền có nhiều quý phi. Nhưng thiếp muốn trong nhà phải hoà thuận, yên vui. Thiếp muốn mang Mị Nương về để phục thị Bệ Hạ. Nàng rất kính trọng và trung thành với thiếp. Nàng và thiếp sẽ hoà thuận để cùng nhau săn sóc Bệ Hạ. Thiếp hết chịu nổi vẻ hỗn xược và khiêu khích của Triệu phi.

Hai ngày sau, Mị Nương được lén đưa vào cung bằng chiếc xe của Hoàng hậu.

Việc này được giữ rất bí mật, nhất là đối với Triệu Phi.

Nhưng rồi chẳng bao lâu nàng mang bầu, và đến khi chiếc áo tu hành rộng thùng thình của nàng không còn che đậy mắt các thị nữ, thì câu chuyện đổ bể.

Thực ra Triệu phi đã sớm biết chuyện này. Từ khi thấy Vua có vẻ đổi tính, thích ngự bên Chánh cung và ít lui tới với mình. Triệu phi đã buộc Vua phải nói. Và Vua đã thú thật hết với nàng.

Nàng không thể ngờ một người hay ghen tức và xấu mồm như Hoàng hậu lại phóng tâm sắp đặt như vậy. Chuyện này chắc chắn sẽ đồn đại ra ngoài, và mọi người sẽ coi đó là một vụ loạn luân.

Thấy được say mê, Mị Nương lại càng quyết tâm đem hết mảnh khoé và vẻ quyền rũ trời cho để du hoặc ông vua trẻ tuổi lãng mạn. Nàng chỉ hơn Vua ba tuổi, nhưng lão luyện gấp mấy lần. Nàng biết cách làm cho Vua hoàn toàn sung sướng. Nàng rất rành về khoa ân ái.

Nàng đã học được những kinh nghiệm yêu đương của các công nương khác trong chùa Hưng Long. Họ đều là những người đi tu vì bất buộc. Họ từng là những tay lão luyện trong nếp sống truy hoan, đã trải qua những cuộc ái ân điên đảo.

Mị Nương đã được ghi nhận là rất dẻo dai và táo bạo trong việc phòng the. Vì vua trẻ tuổi và thiếu thực tế kia làm sao mà thoát khỏi tay nàng. Vua đã mê mết nàng, quên hết những người khác, quên cả Triệu phi, đúng như Vương hậu đã dự đoán.

Võ Mị Nương sắp đặt chương trình hành động để đạt đến mục tiêu.
Con đường đưa nàng tới uy quyền đã bắt đầu rộng mở.